

Rubrika: Rozhovor

Nadtitulek: Dvojrozhovor s Petrou Peleškovou a Terezou Nehasilovou

Titulek: Vedení města je práce v týmu

Popovídat si s paní starostkou Petrou Peleškovou a místostarostkou Terezou Nehasilovou se v tomto vydání Libčických novin nabízí. Po čtyřech letech na radnici jsou bohatší o profesní i životní zkušenosti. Tento dvojrozhovor není zevrubným mapováním jejich každodenní rutiny, ale bilančním zamyšlením a částečně i osobní zповědí dvou nejvýše postavených osob v čele města, které na jedné straně řeší rozvoj obce, služby nebo rozpočet, na druhé jsou vašimi sousedy, které můžete potkat v samoobsluze.

Jaké jsou Libčice na konci vašeho mandátu?

PP: Věřím, že aktivnější, sebevědomější a také vnitřně klidnější, byť se to těsně před volbami nemusí vždy zdát. Atmosféru města vytvářejí především lidé, proto si na Libčicích nejvíce cením jejich obyvatel, schopností a ochoty zapojovat se do života města. Kvalitu života totiž neurčují jen investice, ale především to, jak se lidem ve městě žije.

TN: Klidné, otevřené, upravené. Spokojenější. Tak je vnímám, i přes dílčí rozpory, které se objevily zaváděním různých změn, a napětí vyvolané předvolební kampaní.

Na který moment nebo rozhodnutí jste za celé funkční období nejvíce hrdé?

PP: Za správné považuji rozhodnutí vypsát konkurz na vedení základní školy i výběr nového městského architekta krátce po našem příchodu na radnici. Důležité bylo také rozhodnutí rozšířit občanskou vybavenost v Letkách o nové zařízení předškolní péče.

TN: Nevím zda hrdé, spíš jsem za něj ohromně ráda. Konkurz na ředitele ZŠ, do kterého se mi opravdu nechtělo, ale který proběhl skvěle. Nejen výsledek, ale celý proces. Tímhle momentem mi spadl ohromný kámen ze srdce.

Byly všechny vaše plánované projekty zrealizovány?

PP: Rozhodně nebyly, na všechny čtyři roky nestačí. Většinu se však podařilo významně posunout, často až do projektové přípravy. Příprava městských investic je dlouhodobý proces, který přirozeně přesahuje jednotlivá volební období.

TN: Zdaleka ne, a ani jsme to nepředpokládali. Většinu projektů, obzvlášť pokud vyžadují stavební řízení, odborné posudky nebo zajištění financování, za jedno volební období jednoduše nejde stihnout. Některé jsme dokončily, některé jsme posunuly tak, že v příštím roce bude možné kopnout a další máme připraveny k zahájení příprav. Je to tedy takový rozumný mix rozpracovanosti, který je možné s ohledem na rozpočet města a personální kapacity realizovat. Radost mám rozhodně

z revitalizace parku vedle ZUŠ, nyní parku rodiny Fischerů, ze společných výsadeb podél polňaček nad Libčicemi, z náplavky, kterou máme nyní tzv. v mašličkách a každým dnem očekáváme stavební povolení i potvrzení dotace a těším se, až upravíme vstup do základní školy a dvorek za družinou, protože to, co máme připravené, vypadá opravdu skvěle.

Existuje rozhodnutí, které vás dlouho strašilo ze spaní nebo které byste dnes udělaly jinak?

PP: Nemohu říct, že by mě některé rozhodnutí vyloženě strašilo ze spaní. Nikdo si ale nemůže myslet, že všechno zvládl dokonale. Rozhodujeme se vždy v určitém čase, za konkrétních okolností a podle informací, které máme k dispozici. Nic zásadního bych však nevracela.

TN: Rozhodnutí jít do stavby budovy pro dětské skupiny. Dnes už můžeme nahlas říct, že jsme šli do rizika - zahájení stavby bez rozhodnutí o poskytnutí dotace na papíře. Riziko, které jsme ale museli podstoupit, protože šlo o jedinečnou dotační příležitost. Pokud bychom ji nevyužili, dostali bychom jako na stříbrném tácu oprávněnou smršť výtek za promarněnou šanci. 100% dotace od EU se s největší pravděpodobností již opakovat nebudou.

Jak vás roky ve funkci změnily jako člověka?

PP: Na mnoho věcí se dnes dívám jinýma očima, ve větší šíři a souvislostech. Jsem trpělivější, ale zároveň také důraznější.

TN: Je to rozhodně zásadní zkušenost, která ovlivnila nejen mě, ale i mé nejbližší okolí. A nechci, aby to vyznělo jako povzdech, protože to rozhodně byla zkušenost formující a často pozitivní.

Jak vypadal váš nejkřizovější den v úřadu?

PP: Jeden z nejnáročnějších dnů přišel v září 2024, kdy se zvedala hladina Vltavy a nebylo zpočátku jisté, nakolik se můžeme spolehnout na predikce průtoku. Povodí Vltavy naštěstí komunikovalo přesně a spolehlivě a vše nakonec proběhlo bez škod na majetku.

Co je nejbizarnější nebo nejvtipnější věcí, kterou s vámi občan za ta léta přišel na radnici řešit?

PP: Asi opakující se potíže s mouchami. Nejprve byly dávány do souvislosti se změnou intervalu svozu komunálního odpadu, později se ukázalo, že půjde spíše o vedlejší důsledek zemědělské živočišné výroby. Jedna z teorií dokonce zněla, že máme v Libčicích mouchy proto, že tu nemáme dost vlaštovek.

Co vás tato práce naučila o lidech?

PP: Že nespokojenost jednotlivce může někdy vyvolat lavinu veřejně sdílených emocí, zatímco spokojenost bývá mnohem méně slyšet. Každý, kdo vstupuje do veřejné funkce, s tím musí počítat a zároveň neztrácet ochotu naslouchat.

TN: Že jsou tím nejzásadnějším faktorem, protože vedení města je týmová záležitost. Ten tým tvoří jen nejbližší kolegové, ale všichni zaměstnanci města, političtí zástupci, podporovatelé ze spolku, a hlavně všichni občané města. A každý z nich je zároveň jedinečnou osobností.

Kdybychom vás vyfotili první den v úřadu a dnes, v čem by byl největší rozdíl?

PP: Možná bychom měly o pár vrásek víc – člověk zkrátka nemládne. A Tereza má mnohem delší vlasy.

TN: Šediny a kila navíc. Pokud budeme pokračovat, musím si rozhodně lépe zorganizovat čas, abych našla prostor na pohyb. Jinak se stanu dalším odstrašujícím příkladem, proč se nepouštět do komunální politiky.

V čem vás tato role nejvíce lidsky i profesně posunula?

PP: Lidsky především v hlubším poznání sebe samotné. Profesně jsem si výrazně rozšířila znalosti, zejména v sociální oblasti. Velmi intenzivní zkušeností pro mě bylo také projednávání nového územního plánu.

TN: Rozhodně jsem dnes více zorientovaná v paragrafech, od školského zákona po zákon o rozpočtových pravidlech. V práci pro město jsem ale spíše čerpala z profesních zkušeností. Výzvou pro mě byla a jsou veřejná vystoupení a zvláštní kapitolou jsou svatby, kdy si v roli oddávajícího zatím vždy připadám trochu nepatřičně.

Co pro vás bylo největší výzvou při komunikaci s opozicí nebo nespokojenými občany?

PP: Komunikace s koaličními partnery, opozicí i veřejností je běžnou součástí práce starostky. Nejtěžší jsou situace, kdy věcnou debatu nahrazují osobní výpady, zkreslené informace nebo silné emoce. U nespokojených občanů se vždy snažím jejich výhrady vyslechnout a pochopit. Pokud je kritika oprávněná, musí následovat omluva a pokud možno také rychlá náprava.

TN: Nevím o konkrétní výzvě, spíše někdy nedokážeme splnit očekávání nebo reagovat okamžitě.

Co z toho, co jste na radnici zanechaly, považujete za svůj nejtrvalejší odkaz pro obec?

PP: Ráda bych, aby jím byly otevřenost, pracovitost, férovost a vstřícnost vůči lidem. Z konkrétních změn považuji za dlouhodobě významnou digitalizaci úřadu, sjednocování jeho systémů a rozšiřování elektronických služeb pro obyvatele.

TN: Doufám, že to budou stromy, které se nám podařilo vysadit. Další stromky máme v plánu sázet na podzim, na to se těším.

Pokud byste mohly poslat jeden krátký vzkaz všem občanům Libčic najednou, jak by zněl?

PP: Libčice jsou sebevědomé město se skvělými obyvateli. Dobré město stojí na kvalitních vztazích, pospolitosti a vzájemné toleranci. Nenechme si proto vnutit obraz Libčic jako rozděleného města. Je především na nás, jeho obyvatelích, zda budeme rozdílné názory vnímat jako důvod ke sporům, nebo jako přirozenou součást života otevřeného města.

TN: Zkuste se na naše město podívat očima návštěvníků. Ti totiž říkají, v jak krásném a živém městě žijeme a že se tu v té naší středočeské kotlině máme dobře. Já to tak rozhodně vidím.

Celý rozhovor si můžete přečíst na webu města.

Jan Smetana

Jak těžké bylo oddělit roli starostky či místostarostky od běžného občana, když jste šla jen nakoupit nebo na procházku?

PP: Starostka je ve své roli prakticky nepřetržitě. Běžně se stává, že jdu nakoupit a cestou mě někdo zastaví, protože chce řešit svůj problém. Je to někdy nápor na paměť a ne vždy je taková situace příjemná. Občas chcete být zkrátka jen Petra Pelešková.

TN: Nijak to neodděluji, neumím to, a ctím to, že místostarostou je člověk 24/7.

Kdybyste měly dát jednu jedinou radu svému nástupci, jaká by to byla?

PP: Naslouchej všem stejně, rozhoduj podle věcných argumentů a měř každému stejným metrem.

Jak se vám dařilo kloubit náročnou práci pro obec s osobním a rodinným životem?

PP: Na to by měl možná odpovědět spíš můj manžel nebo synové. Rozhodně vnímám rezervy; chvílemi to byl opravdu rychlý kvapík. Do budoucna proto potřebuji trochu ubrat plyn a lépe si chránit čas na rodinu a regeneraci sil.

TN: Obtížně. Zároveň jsem ale kdysi někde četla, že rodič by měl o děti nejen pečovat, ale být jim také inspirací. Věřím, že někdy je možná inspiruji a někdy jsem jim i odstrašujícím příkladem, jak práce dokáže dospělého pohltnout. Dětem i mému muži.

Jak se za dobu vašeho působení proměnil váš pohled na Libčice a jejich obyvatele?

PP: Zásadně se nezměnil. Libčice stále vnímám jako skvělé místo pro klidný a bezpečný život a jejich obyvatele jako pestrou skupinu šikovných a aktivních lidí. Ve funkci jsem však mnohem podrobněji poznala potřeby jednotlivých částí města i rozdílné pohledy jeho obyvatel.

Jaké jsou tedy vztahy mezi vámi dvěma?

PP: Velmi korektní a založené na vzájemném respektu. V mnoha ohledech se dobře doplňujeme.

TN: Přátelské a respektující. Známe se už dlouho a poznáme na sobě, kdy je bezpečné si dát kritickou zpětnou vazbu a kdy ji odložit.